

ΛΕΞΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΩΘΗΚΑΝ ΠΟΤΕ

ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

P A R E N T A L
ADVISORY
EXPLICIT CONTENT

2020

ΛΕΞΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΩΘΗΚΑΝ ΠΟΤΕ

ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ 2020

Το παρόν ψηφιακό βιβλίο διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο από τον δημιουργό του, υπό την ακόλουθη άδεια Creative Commons:

Αφιερωμένο σε όσους ήταν
εδώ όταν εγώ δεν ήμουν.

Καταχθόνιος Άγγελος λοιπόν, μα τα φτερά μου από κεριά και ας το έμαθα αργά, προσπαθώντας για άλλη μια φορά να αγγίξω την ευτυχία ο ήλιος με ρίξε κάτω, στο βαθύ μπλε της θάλασσας, στην άβυσσο αυτή. Και αντί να πέσω πάνω σε κάποιο σύννεφο και να σωθώ αυτή την φορά προσγειώθηκα στο νερό. Θα μου πεις τι φοβάμαι; Ξέρω κολύμπι, φοβάμαι όμως τις σειρήνες, παρασύρομαι εύκολα βλέπεις και ίσως να με παρασύρει το τραγούδι αυτό και ίσως ξεχάσω πως δεν μπορώ να αναπνέω κάτω από το νερό και μαζί τους για μια στιγμή να σκεφτώ να βρεθώ για πάντα στον ωκεανό. Σε παρακαλώ λοιπόν μείνε στην ζωή μου και γίνε το σύννεφο αυτό που κάθε φορά με σώζει, που μου δίνει δύναμη να προσπαθώ, όμως μην φύγεις δεν θα το αντέξω, δεν είμαι έτοιμος να αντικρίσω για πάντα τα γαλάζια νερά.

Φυλακή για τους ελεύθερους

Αυτό δεν είναι ούτε παραμύθι, ούτε κάποιος αστικός μύθος. Αυτό είναι η ιστορία πίσω από κάθε κείμενο μου.

Φυλακή ναι, φυλακή ο νους του ανθρώπου όπως και φυλακή το τετράδιο μου αφού εκεί κλείνω τις σκέψεις μου προσπαθώντας να τις σωφρονίσω. Φυλακή στις σκέψεις, στα αισθήματα και στα συναισθήματα με γραμμές αντί για κάγκελα. Φύλακας ένα μολύβι με μπλε κορμό μα χωρίς στολή και γαλόνια. Και εγώ; Εγώ είμαι ο δικαστής, καθορίζω το μέλλον των κειμένων μου ανάλογα με το πως θα είναι η όρεξη μου και είτε θα καταλήξουν σε κάποια χωματερή είτε στο λευκό μου χαρτί.

Εδώ δεν έχει τοίχους λερωμένους με αίμα και κιμωλία. Εδώ είναι όλα στοιχισμένα με μαύρο πάνω στο λευκό χαρτί.

Το τριαντάφυλλο

Γιατί πρέπει να προκαλώ πόνο σε όσους με αγαπάνε; Γιατί όταν κάποιος μου δείξει στοργή τον τρυπάνε τα αγκάθια μου και τον γδέρνουν; Γιατί τότε κάποιος αντί να με βάλει σε κάποιο βάζο δεν με έβαλε στην καρδιά του και να ριζώσω εκεί για πάντα; Γιατί αντί να με ποτίσει κάποιος με νερό και λιπάσματα να μου δείξει αγάπη, να νιώσω τα απαραίτητα και να κόψω ο ίδιος τα αγκάθια από το σώμα μου, να θυσιαστώ εγώ για το δικό του καλό;

Δεν θα σου πω ψέματα είναι πολλές οι φορές που σκέφτηκα να ήμουν κάποιο άλλο λουλούδι , έστω ένα τριαντάφυλλο σε γυάλα. Να μην πλήγωνα κανέναν και ας ήμουν κλεισμένος στον γυάλινο θόλο μου. Επίσης πολλές οι φορές που είπα πως τα μάτια μου δεν είναι κόκκινα από το κλάμα, που είπα πως είναι φυσιολογικό αφού είμαι ένα κόκκινο τριαντάφυλλο.

Δεν άντεξα άλλο, το τελευταίο μου πότισμα είχε οινόπνευμα αντί για νερό και το χέρι που πλησίασε να με κόψει κράταγε ένα αναμμένο σπύρτο. Δεν άντεξα, παραδόθηκα στις φλόγες και ίσως τώρα να είναι καλύτερα. Ίσως τώρα να σταματήσω να πληγώνω άτομα. Γιατί πρέπει να προκαλώ πόνο σε όσους με αγαπάνε;

Ο ζωγράφος

Στην παλέτα της ζωής, ζωγραφίζω την ανατολή με την πιο ωραία απόχρωση του εσύ. Έτσι είπε αλλά κανείς δεν κατάλαβε, ήξεραν μόνο ότι μιλάει για τέχνη, εξάλλου φαινόταν ότι μίλαγε για τέχνη. Τα μάτια του έλαμπαν όταν μιλούσε για τέχνη, τα μάτια του έλαμπαν όταν μιλούσε για κάτι που αγαπά, τα μάτια του έλαμπαν όταν μιλούσε για εκείνη . Ένας ζωγράφος, λίγο μελαγχολικός θα λέγε κανείς, να κάθεται μπροστά από έναν πίνακα, έναν πίνακα με την ανατολή, έβρισκε την ανατολή πιο ενδιαφέρουσα από κάθε ηλιοβασίλεμα βλέπεις, καθετών απλά και μίλαγε στον πίνακα του, φαινόταν να αγαπάει αυτό που κάνει από την στοργή που έδειχνε και από το μεράκι του. Τον ρώτησα τι το ιδιαίτερο έχει η ανατολή; Με κοίταξε, χαμογέλασε και είπε, βλέπεις όλα ξεκινάνε με την ανατολή αλλά κανείς δεν το προσέχει, όλοι κοιτάνε το τέλος, όλοι κοιτάνε το ηλιοβασίλεμα. Εμένα λοιπόν η ανατολή είναι η μούσα μου και ζωγραφίζω την ανατολή με την πιο όμορφη απόχρωση της μούσας αυτής. Ζωγράφος με αχρωματοψία, πόσο ειρωνικό;

Πινόκιο

Με λένε Τσεπέτο και για συντροφιά έχω μια μαριονέτα με μιλιά. Ήταν βράδυ όταν για να σωθώ από τον εαυτό μου και την μοναξιά, ξεκίνησα να σκαλίζω έναν κορμό κερασιάς. Την συνέχεια την ξέρετε, δεν θα την διηγηθώ, είναι μια κούκλα, ο Πινόκιο. Έτσι ξεκίναγε κάθε φορά που ήθελε να μας πει την ιστορία του. Δεν ξέρω, κάπως ειρωνικό σε έναν κόσμο με 7 δισεκατομμύρια όμοιους ουσιαστικά με μας, πως γίνεται κάποιος να νιώθει μόνος; Πως κάποιος αναζητά συντροφιά στα άψυχα αντικείμενα και προσπαθεί να τους δώσει ζωή; Και πως ακόμα και αφού τον πληγώσει η μαριονέτα συνεχίζει να την αγαπάει; Όμως ίσως ακόμα και να μην έχουμε διαφορά με τον Πινόκιο και ας είναι ένα αντικείμενο , αναρίθμητες φορές πληγώσαμε κάποιον που μας αγαπάει, τα ψέματα επιδρούν στην ζωή και τον δύο μας, μόνο που όπως κάνεις δεν πίστεψε τον βοσκό στον γνωστό μύθο για τον λύκο και τον βοσκό κάνεις δεν ξέρει ότι η μύτη του Πινόκιο μεγάλωνε και λόγω άγχους. Πόσες φορές λοιπόν παρεξήγησες κάτι; Πόσες φορές έκρινες από το τι φαίνεται; Πόσες φορές ήσουν ο λόγος που ο Τσεπέτο επέλεξε για συντροφιά τον κορμό κερασιάς; Πόσες φορές έγινες η αφορμή να μην γνωρίσει κάνεις τον Πινόκιο

Σκέψεις νηφάλιες

Αιτία του πόνου και της θλίψης που βασιλεύει μέσα μου εγώ, εγώ και μόνο εγώ, καμιά ανατολή, καμιά σελήνη κανένας και καμιά. Πολλές φορές κατηγορούμε άλλους για την ψυχολογική μας κατάσταση, κατηγορούμε άτομα άπλα γιατί δεν εκπλήρωσαν τις σκέψεις μας, γιατί δεν έδρασαν όπως περιμέναμε να κάνουν, κατηγορούμε άτομα που φύγανε ενώ οι πράξεις μας τα έδωξαν. Γιατί ποτέ δεν κατηγορούμε τον εαυτό μας; Γιατί ποτέ δεν κατηγορούμε τον εγωισμό μας και ότι βάλαμε το εγώ μας πάνω από όλα τα υπόλοιπα; Δεν βάλαμε από πάνω ούτε το εσύ, ούτε το εμείς. Γιατί λοιπόν να μην αναλάβουμε τις ευθύνες μας και να βρούμε τα αρχίδια να πούμε ότι φταίμε. Ίσως επειδή είμαστε καλοί κριτές αλλά σπάνια του εαυτού μας, μπορούμε με ευκολία να κρίνουμε τις πράξεις και την στάση των άλλων αλλά δύσκολα τον εαυτό μας. Στο μικρό μας μαμουδάκι φαντάζουμε ιδανικοί και μέρος μιας ουτοπίας, αστείο ξέρω αλλά δεν θα γράψω για τελειότητα, όχι γιατί δεν ταιριάζει στο κείμενο, άλλωστε δεν έχει κάποιο κύριο θέμα πάρα μόνο τις σκόρπιες σκέψεις μου, άπλα δεν έχω τις "γνώσεις" να μιλήσω για την τελειότητα. Δεν ξέρω εάν αυτό που γράφω έχει κάποιο νόημα θέλω άπλα να ξεφορτωθώ ουσιαστικά όλες αυτές τις σκόρπιες σκέψεις από μέσα μου. Οπότε κλείνοντας θα καταλήξω σε κάτι πού έχω ξεκινήσει να πιστεύω τον τελευταίο καιρό ,ότι όπως για τον πόνο μας δεν ευθύνονται οι άλλοι, έτσι δεν μπορούμε να ψάχνουμε την ευτυχία στους άλλους όταν δεν βλέπουμε την ευτυχία που υπάρχει καθημερινά στην ζωή μας και κρύβεται στα πιο απλά πράγματα, όπως μια αγκαλιά ή ένα αληθινό χαμόγελο από κάποιον που αγαπάμε.

Σκέψεις αγκαλιά με το Bacardi.

Μην σε μπερδεύει ο τίτλος αυτές τις γραμμές δεν τις γράφω μεθυσμένος όσο και να το θελα. Το αλκοόλ δεν γεμίζει το κενό που ποτέ δεν κάλυψες, το αλκοόλ δεν σταματάει τις σκέψεις μου όσο και να το θέλω. Το αλκοόλ σταμάτησε να με πιάνει και το να σαι νηφάλιος πονάει περισσότερο από τις ζαλάδες και τους πονοκεφάλους. Αυτές οι γραμμές πονάνε παραπάνω απ' όλα αυτά.

Έμεινα μόνος μου με τόσο κόσμο. Έμεινα μόνος μου αγκαλιά με το bacardi ανάμεσα στο πλήθος. Κανείς δεν είναι εδώ πλέον και ας είναι εδώ όλοι. Είμαι μόνος μου εγώ και ο εαυτός μου, εμείς οι δύο τόσο ίδιοι και τόσο διαφορετικοί, διαφέρει αρκετά το σώμα απ'την ψυχή. Και αν τελικά τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής; Νομίζω πως τότε δεν θέλω να ξαναδώ. Όπου και αν κοιτάξα παντού ματιά, μάτια, μάτια, μάτια καμία ψυχή όμως μόνο σώματα και δεν ξέρω ίσως αυτό να είναι η τιμωρία μου. Ίσως να μην έπρεπε να εμπιστευτώ άνθρωπο, ίσως να μην έπρεπε να ρίξω τον εγωισμό μου και κάθε άμυνα για εσένα που μπούκαρες σαν δούρειος ίππος, ίσως να μην έπρεπε να πιστέψω πως εμείς οι δύο είχαμε μέλλον.

Κάθε κείμενο που γράφω δεν ξέρω αν θα ναι το τελευταίο ή αρχή για το επόμενο παρόλο που ξέρω ότι όσο το κεφάλι μου είναι μπουρδέλο το τετράδιο μου δεν γλυτώνει. Κάθε κείμενο που γράφω μια ελπίδα ότι θα ηρεμήσω μα η συναισθηματική φόρτιση όλο και μεγαλώνει. Το αίμα κυλάει στις φλέβες μου όλο και πιο γρήγορα και η καρδιά μου χτυπάει όλο και πιο δυνατά. Ξαφνικά χτύπος, χτύπος ακούγεται μια έκρηξη και ξαφνικά σιγή...

Η μούσα

Η μούσα μου φοβισμένη με κοίταζε μέσα από το τζάμι, βλέπεις αυτή επέλεξε να κάθεται έξω και ας έβρεχε, ενώ εγώ επέλεξα την ζεστασιά από το τζάκι και την ασφάλεια από το τζάμι. Τα χνώτα μου αγγίζουν το κρύο γυαλί και γω γράφω με αυτά για αυτήν. Κοιτά την είπα, πόσο γλυκιά είναι όταν χορεύει, ακόμα και τώρα που τα μαλλιά της έχουν βραχεί και πέφτουν πάνω στο πρόσωπο της. Δεν ξέρω πως μου ήρθε, ξαφνικά έσπασα το τζάμι και βρέθηκα να την κοιτάζω κατάματα, πλέον τα χνώτα μου δεν αγγίζουν το κρύο τζάμι αλλά το σώμα της. Μου χαμογελάει και μου λέει φεύγω δεν με χρειάζεσαι έχεις περισσότερα να πεις για σένα πάρα για μένα. Έφυγε, εγώ όμως έμεινα εδώ, να γράφω για αυτήν που δεν το εκτιμά, για αυτήν που η πένα μου αγαπά.

Μέσα στα σκοτάδια μου μην ζητάς να γίνεις η μούσα μου πριν τα αγαπήσεις. Μην μου ζητάς να γράψω ούτε για σένα, ούτε για τίποτα και κανέναν. Δεν με πείθεις, θέλω εμπιστοσύνη πριν υποκύψω σε εσένα. Πρώτα θα με αφήσεις να σε γνωρίσω πραγματικά και μετά θα γίνω βιβλίο για σένα. Θα με μάθεις ολοκληρωτικά σκεπτόμενη τι θέλεις να γίνει και όλο θα σε εκπλήσω θετικά. Κάθε τι που γίνετε θα κοιτάς πίσω και θα αναθεωρείς γιατί το έκανα δίχως να καταφέρεις να κατανοήσεις τον λόγο. Και όταν στο τέλος καταφέρεις να βάλεις σε σειρά όλες αυτές τις σκέψεις, θα καταλάβεις, θα καταλάβεις ότι δεν ζητάω πολλά, ζητάω μια αγκαλιά, δύο λόγια και μια κουταλιά ειλικρίνεια. Αγάπησε με στα σκοτάδια μου, αγάπησε τα σκοτάδια μου.

Το ρολόι

Όσο και αν προσπάθησα το να βγάζω τις μπαταρίες από το ρολόι πάνω στο γραφείο δεν σταματάει τον χρόνο αλλά μόνο το τικ-τακ που με κοιμίζει κάθε βράδυ, το να γυρνάω τους δείκτες αριστερόστροφα δεν γυρνάει πίσω τους ανθρώπους, τις στιγμές και τα συναισθήματα του χτες. Τόσο μικρό και ασήμαντο το ρολόι πάνω στον χαμό του γραφείου και ταυτόχρονα τόσο μεγάλο το κάθε δευτερόλεπτο που μετράει. Τικ τακ τικ τακ ο χρόνος περνάει και εγώ κάθομαι και γράφω δίχως να τον λογαριάζω, λες και θα μείνω για πάντα εδώ, λες και είναι ασήμαντος αλλά ποιον κοροϊδεύω; Όσο και αν προσπάθησα ο χρόνος δεν σταματάει, όσο και αν προσπάθησα ο χρόνος δεν γυρνάει πίσω. Τρέχει και μεις σαν δρομείς τρέχουμε πίσω από αυτόν προσπαθώντας να τον φτάσουμε, όταν όμως φτάσουμε στην γραμμή του τερματισμού θα καταλάβουμε πως ήταν ένας περίπατος και εμείς τρέχαμε, θα αφήσουμε την τελευταία μας πνοή δίχως να έχουμε προλάβει να ζήσουμε γιατί βιαζόμασταν.

Ελπίζω

Ελπίζω πως δεν σου λείπω, πως είσαι καλά και ότι περνάς καλά έστω και μακριά μου. Ελπίζω πως η απουσία μου δεν σε πονάει όπως με πονάει η δική σου. Ελπίζω να είσαι χαρούμενη με τις επιλογές που έκανες. Ελπίζω πως αργότερα ίσως ξανασυναντηθούμε και ως τότε να έχουμε κατανοήσει πλήρως συναισθήματα και καταστάσεις. Ελπίζω όμως πρώτα να καταφέρω να κατανοήσω το τι υπάρχει στο μυαλό μου και να καταφέρω να διώξω το αίσθημα της απουσίας σου. Ελπίζω πως επιτέλους θα σταματήσει να σφυρίζει η άκρη του στύλου και να φτύνει πάνω στο τετράδιο μου για χάρη σου. Ελπίζω... Ελπίζω. Εγώ βλέπεις δεν πουλήθηκα για τριάντα αργύρια, εγώ παρέδωσα την ίδια μου την ψυχή για ένα ζευγάρι ματιά και μια αγκαλιά. Εγώ δεν έπνιξα τον λαιμό μου κάνοντας το σχοινί περιλαίμιο, εγώ έπνιξα το εγώ μου πιστεύοντας σε κάτι ουτοπικό και τέλειο.

Οδύσσεια

Πλέον ο Οδυσσέας είναι πίσω, το ξύλινο πλοίο του μπήκε στο λιμάνι της Ιθάκης με όλους τους ναύτες πάνω να χαιρετούν. Ναι με όλους τους ναύτες δεν πέθανε ούτε ένας, μόνο οι ανασφάλειες του πνίγηκαν στο τεράστιο αυτό ταξίδι. Σε λίγο θα περάσει την πόρτα του παλατιού του, του παλατιού που η ίδια η Πηνελόπη μαζί με τον Τηλέμαχο γέμισαν τα πατώματα και τους τοίχους με αίμα όταν έσφαζαν έναν τους μνηστήρες. Οι μνηστήρες αποτελούσαν τον δικό τους φόβο ο κάθε ένας και από ένα διαφορετικό μαρτύριο είτε τον λέγανε άγχος, είτε έρωτα είτε θυμό υπερνίκησαν τους φόβους τους και μαζί και τους μνηστήρες. Πλέον κάνεις δεν αποζητά τον θρόνο του Οδυσσέα γιατί έχουν όλοι καταλάβει πως το όπλο του Οδυσσέα δεν ήταν το μυαλό αλλά η καρδιά και δίνοντας την στην Πηνελόπη όπλισε ο ίδιος το όπλο πριν η σφαίρα της αγανάκτησης αγγίξει το κορμί των μνηστήρων. Και η καρδιά αυτή που ούτε ο Ποσειδώνας, ούτε η Καλυψώ κατάφεραν να την σταματήσουν, ήταν μια καρδιά καρδιά που ήταν δύο, δύο καρδιές ενωμένες σε μια, σαν μια άλλη Πηνελόπη με έναν άλλο Οδυσσέα που δεν χωρίστηκαν ποτέ, που μείνανε μαζί στα δεινά της ζωής με ασπίδα τον έρωτα.

Έψαχνα την Πηνελόπη μου στην Ωγυγία

Πόσες φορές περάσαμε όλοι μας δίπλα από ένα όμορφο λουλούδι που όμως ποτέ δεν προσέξαμε; Ίσως ήμασταν πάνω από την οθόνη του κινητού, ίσως ήμασταν λίγο στον κόσμο μας γιατί όλα μας φαινόntonτουσαν σκάρτα γύρω μας, ίσως απλά να μιλάγαμε με κάποιον άλλον. Το λουλούδι όμως ήταν εκεί, στεκόταν κόντρα στον άνεμο, και συ κόντρα στα ωραία της ζωής μόνιμα κολλημένος στην μιζέρια. Εσύ σαν ένας Οδυσσέας να ψάχνει για μια Πηνελόπη στην Ωγυγία.

Άσε τις ανασφάλειες σου και κολυμπά προς την ακτή. Μην αφήσεις άλλη μια φορά τις ανασφάλειες σου να σε πνίξουν σε έναν ωκεανό από δάκρυα. Κολυμπά στην ακτή και άσε τες να πάνε μόνες τους στον πάτο, αυτή την φορά χωρίς την συντροφιά σου. Ξέρω πως σ'αρέσει ο βυθός όμως εκτός από αυτόν ήρθε η ώρα να αγαπήσεις το εγώ σου και τον εαυτό σου.

Τα κείμενα αυτά αποτελούν μια μικρή συλλογή επιλεγμένων κείμενων του Καταχθόνιου Άγγελου, επιλέχτηκαν είτε τυχαία είτε λόγω καταστάσεων, ατόμων και συναισθημάτων. Θέλω κλείνοντας να ευχαριστήσω όσους συνέβαλαν με τον δικό τους τρόπο στην σύνθεση αυτών των κειμένων και στο να είμαι πλέον καλά για να πάρω την απόφαση να τα μαζέψω όλα μαζί.

~Καταχθόνιος Άγγελος~